

а варваритѣ като го съглѣдаха отъ долѣ стрѣлваха го, и приѣ доста наранвания. А съ ония малцина помощници като се обърна та хвърли се долу въ срѣдата на враговетѣ, и за чудо задържа се правъ на краката. И щомъ като се истрѣсе съ оружіята си, възсея на враговетѣ и имъ се виде, като че се носеше нѣкоя свѣтлина и явление прѣдъ неговото тѣло; за то извѣднѣжъ враговетѣ хванаха да бѣгатъ и се распрѣснаха; но щомъ го видоха съ адутантитѣ си, та нападнаха върху него, а нѣкой съ мѣчоветѣ си и копията го нараниха, а Александръ дързостно ратуваше противъ тѣхъ. Но единъ отъ враговетѣ като стоеше малко на горѣ хвърли съ лжкѣтъ си една толкозь силна стрѣла върхъ Александра, щото примина прѣзъ бронята и вмъкна се между коститѣ на съецитѣ му. Тѣзи стрѣлба много омоломощи Александра, та тѣлото му клонеше да падни, а онзи, който го устрѣли тутакси завтече се противъ него и изтегли варварскійгъ си мечъ да го удари. Но извѣднѣжъ прѣлстояха прѣдъ Александра двамата му адутянти, наречени Певкестъ и Лимней, а се нараниха и двамата, отъ които Лимней умрѣ, а Певкестъ се удържа, и тогазь Александръ уби варваринѣтъ. А самъ той се нарани доста много отъ враговетѣ, та най послѣ удариха го на вратѣтъ и съ едно, чукало и извѣднѣжъ се покрѣпи до стената, като глѣдаше къмъ враговетѣ. Тутакси завтекоха се Македонцитѣ, които бѣха вече се качили на стѣнитѣ, и като го о-